

Lời thú tội của trái tim

Vẫn còn những điều mà trái tim chưa nói.

Nói tiếp những câu chuyện về trái tim.

Phần 1: Hiểu nhầm trái tim

Phần 2 : Gỡ cửa trái tim

Những câu chuyện nhẹ nhàng nơi trái tim vốn yếu mềm.

17 giờ 31 phút. Trong thư viện.

Thông báo từ Facebook. "Đăng has added a photo of you."

Cười toe click vào thông báo. Zoom ảnh to hết cỡ, đọc đi đọc lại status đi kèm bức ảnh "Buổi trưa ở Berlin. Và nhớ một người." Sau cười khúc khích, không quên like ảnh và comment.

- Món gì vậy Đăng?

- Thịt viên hay còn gọi là Bouletten. ^^ . Được làm từ thịt viên tẩm bột bên ngoài.

- Ồ. Nhưng sao lại tag tớ vào ảnh? Đang check Facebook trong thư viện. Đói quá :"(

- Hehe. Cố tình đó. ^^ . Việt Nam lúc này là 17 giờ 32 phút chiều đúng không? Còn chỗ tớ là 11 giờ 41 phút trưa. Ngồi nhìn món ăn và nhớ cậu. :")

- Điều...

- Thề luôn đó. :"(

Lại cười tủm tỉm một mình. Nhìn icon méo của Đăng mà thấy ngộ nghĩnh đáng yêu kinh khủng. Định bụng comment lại thì một loạt thông báo sau đó khiến tâm trạng hụt hẫng.

"Mary, John, Lily also commented on Đăng's photo."

Mary; - *Wo sind Sie?*

John; - *Dieses Fleisch ist zu lecker!*

Lily; - *Morgen laden mich mit offline essen!*

Ủu xùi chẳng comment lại. Đăng ở Đức. Có nhiều bạn ở Đức, và họ nói tiếng Đức. Chẳng hiểu họ nói gì. Đúng thôi, Đăng sang đó cũng đã 3 tháng rồi. Cậu ấy đã bắt nhịp với cuộc sống xa xôi bên ấy. Nhưng vẫn cảm thấy ảm ức lắm. Vì chẳng hiểu ba người bạn Đức kia nói gì. Có khi nào hẹn hò nhau đi ăn uống không?

Ngồi nghĩ vẫn vơ chưa đầy 1 phút, tin nhắn của Đăng đã tới.

- Mary hỏi tớ là "Bạn đang ở đâu?". John nói "Món thịt này rất ngon." Còn Lily nói". "Ngày mai chúng ta tới quán này ăn nhé!"

Đọc tin nhắn của Đăng, cảm thấy như cậu ấy đang ở đây vậy. Lại còn giải thích tường tận thế kia nữa. Ngốc quá đi. Nhưng trong lòng cũng vui lắm. Reply lại ngay.

- Sao cậu biết tớ đang thắc mắc mấy điều ấy?

- Vì tớ luôn quan sát cậu mà. ^^.

Giật mình nhìn quanh. Làm gì có ai ở thư viện vào buổi chiều chủ nhật này. Ngỡ ngàng nhắn tin lại.

- Cậu làm tớ hết hồn. Mà cậu ăn trưa đi. Tớ đọc nốt quyển sách.

- Ừ. Nói chuyện với cậu sau nhé. ^^.

Tắt Facebook. Lặng lẽ ngồi đọc quyển sách còn dang dở. Trong đầu, hình ảnh nụ cười của Đăng vẫn sáng rõ.

- Hừ.....!!!!

- Giật bắn cả mình. Trời đất, Ju đến thư viện vào lúc nào vậy?

Ju cười nhăn nhở, kéo một chiếc ghế ngồi cạnh tôi, đáp nhẹ tênh.

- Từ cái lúc cậu cười như dở hơi đó.

- Ế. Câu này nghe quen quen.

Ju giả tảng thờ dài, đáp thờ ơ.

- Quá quen đấy. Mà chiều rồi, cậu chưa về sao?

Tôi giờ quyển sách đang đọc dở lên phía trước, rề rề giải thích.

- Tớ đọc nốt quyển sách này.

- Thế không phải là mãi check facebook với anh chàng đang sống ở quê hương Hitle kia à?

Tôi phì cười, hoạch học lại.

- Thế còn Trang thì sao? Túi áo có thùng chỗ nào không? Lâu rồi không thấy Trang.

Ju ngừng cười, ánh mắt xa xôi, ngó lơ.

- Có lẽ túi áo thùng thật. Trang dạo này hơi bận....Chẹp. Dạo này mồ côi tình thương quá.

- Haha. Thừa nhận đi, hai người đang giận nhau chứ gì?

Ju chối đây đây.

- Không có. Thôi, muộn rồi. Hai đứa bạn thân về đi.

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Hà Nội cuối xuân, không khí khá mát mẻ và dễ chịu. Tôi và Ju theo thói quen, chiều Chủ nhật nào cũng tới thư viện, và khi về sẽ đi lòng vòng quanh con phố quen thuộc.

Một thói quen mới mà Ju đang tập thích ứng nữa là: Cùng tôi đi về trên con đường hoa sữa mà trước kia, Ju luôn tránh.

Khi tôi cười phá lên và hỏi Ju vì sao lại có thể thay đổi thói quen như vậy, Ju âm ừ giải thích: "Vì mùa này làm gì có hoa sữa đâu."

Tôi ngẫm cũng đúng. Nhưng ngẫm lại lần nữa, thì cũng thấy vô lí, bởi trước giờ, từ cái hồi nhỏ xiu, ngay cả khi con đường này vào mùa không có hoa sữa, Ju cũng có bao giờ đi qua đây đâu. Nghĩ vậy, những cũng chẳng hỏi lại Ju, bởi tôi biết tính cậu ấy; Ju chẳng bao giờ giải thích lần thứ hai về những điều mà cậu ấy không muốn giải thích đâu.

Thời gian này, tôi thấy Ju khá trầm tĩnh. Chính xác là, tôi thấy cậu ấy ít nói về Trang. Nhiều lần, tôi muốn hỏi Ju về chuyện tình cảm của cậu ấy nhưng lại lưỡng lự.

Nhưng hôm nay, trên con đường quen thuộc, tôi thu hết can đảm của mình để hỏi Ju.

- Ju và Trang, hai người có chuyện gì sao?

Trước Ju, tôi chưa từng có một bí mật gì giấu cậu ấy. Và cũng chưa bao giờ cảm thấy ngần ngại và cần can đảm để hỏi cậu ấy bất kì một chuyện gì. Nhưng mọi chuyện đã thay đổi, khi giữa chúng tôi, xuất hiện những bàn tay mới.

Chuyện tình cảm của Ju và Trang là điều mà chúng tôi ít nói đến nhất, và cũng là khoảng cách lớn nhất giữa tôi và Ju. Chẳng biết vì sao lại vậy!

Ju đá vu vơ một viên sỏi dưới chân, chậm rãi trả lời tôi.

- Bọn tớ vẫn vậy.

Tôi cười ngập ngừng, nhìn về một nơi xa xăm nào đó. Tiếng Ju trầm trầm bên cạnh.

- Cậu và Đăng vẫn tốt đúng không?

- Ừ. - Tôi mỉm cười.

Và, cả tôi và Ju im lặng đi hết con đường ấy, đến khi cả hai chúng tôi về tới nhà.

Có ai đó nói rằng: "Trong bất kì mối quan hệ nào, nếu kéo dài hơn 7 năm thì được gọi là mãi mãi."

Tôi và Ju biết nhau từ 12 năm về trước. Nhiều khi, tôi tưởng như giữa mình và Ju sẽ chẳng bao giờ có khoảng cách nào cả. Nhưng sự thật rằng, trong bất kì mối quan hệ nào, dù thân thiết và gắn bó như thế nào đi chăng nữa, thì sẽ có một lúc nào đó, mỗi quan hệ gọi là mãi mãi ấy sẽ có lúc chững lại. Khó hiểu. Và không thể hiểu.

Cảm giác của tôi lúc này là vậy. Kì thực, tôi không thể hiểu Ju. Hoặc là, Ju không muốn tôi hiểu thêm về cậu ấy nữa.

Chúng tôi vẫn gặp nhau ở những nơi quen thuộc, nhưng khoảng cách lúc này, xa lạ lắm!

- Buzz. Tớ muốn nói cho cậu biết một điều. :">

Tôi nhìn icon của Đăng, cơ miệng cũng tự động kéo lên thành một đường tương xứng, tay lạch cạch gõ bàn phím.

- Cậu nói đi.

- Nếu yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Thì đó là nhân duyên! :"))

Tôi lại cười ngoác miệng hơn nữa, chọc tức Đăng.

- Ghét nhau từ cái nhìn đầu tiên. Thì đó là định mệnh hả cậu? Haha.

- Haha. Nhưng tớ nói thật đấy.

- Tớ cũng nói thật đó :"))

Đăng để một cái icon mặt đỏ bừng vì tức giận, sau gõ như bay vào màn hình Chat, cẩn thận giải thích cho tôi.

- Cậu nghe nhé Ki. Nếu yêu, phải yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Còn nếu sau một thời gian quen biết, xem xét, đầy đủ tán tỉnh, dần dần xem xét, thì đó chỉ là xiêu lòng. Nếu ngay từ đầu, khi chưa biết gì về đối phương mà đã cảm thấy người ấy gắn bó với mình, thì đó là nhân duyên. Cảm xúc đặc biệt trong giây phút ấy, bản thân nó là món quà của thượng đế, mà không phải ai cũng có cơ hội nếm trải. :"))

Tôi đọc đi đọc lại lời giải thích của Đăng. Nơi trái tim, cảm giác bình yên đến lạ. Mãi sau, mới ghen ngào nhắn tin lại.

- Tớ hiểu rồi. (:

Đăng Reply lại bằng một icon cười híp cả mí, sau hỏi thêm.

- Một bí mật nữa. Cô gái Bạch Dương và Kim Ngưu của tớ thích món quà gì nhân ngày sinh nhật nhỉ?

Câu hỏi của Đăng khiến tôi giật mình. Đầu tiên là cách nói chuyện của cậu ấy, sau là, sắp tới sinh nhật của tôi rồi đó ư?

Tôi chậm rãi gõ bàn phím.

- Cậu có vẻ....lãng mạn như nước Đức rồi đấy.

- Hehe. Có nhiều bất ngờ cho cậu lắm. Nhưng, cậu thích món quà gì vào ngày sinh nhật.

- Có cậu bên cạnh, là món quà ý nghĩa nhất với tớ rồi, Đăng à.

- ^^ . Thật dễ chịu.

Tình cảm của tôi và Đăng cứ nhẹ nhàng như vậy.

Ba tháng là khoảng thời gian quá lâu. Quá lâu để tôi thực hiện lời hứa của mình khi nhận được tin nhắn của Đăng, ngày Đăng rời xa Hà Nội. " Tớ yêu cậu. Đợi tớ nhé."

Tôi vẫn đợi Đăng. Và sẽ đợi Đăng. Nhớ Đăng.

Ba tháng quá lâu. Thực sự lâu khi không có Đăng bên cạnh. Ba tháng ấy, chiều thứ 7 nào tôi cũng tới ngôi nhà gỗ thân quen. Nơi mà Đăng nói là "chìa khóa trái tim.". Nói Đăng nói " Yêu cậu từ cái nhìn đầu tiên."

Tôi là một người thực tế. Sinh đầu cung Kim Ngưu. Vì vậy, tôi có ảnh hưởng đôi chút tính cách của cung Bạch Dương. Đặc điểm nổi bật của những người sinh trong khoảng thời gian này, là cái đầu thực tế không lệch lạc. Vậy nên, ngay buổi học đàn ngày đó, ngày mà Đăng nhắn cho tôi tin nhắn " Tớ thích cậu". Tôi đã chẳng tin.

Sau này biết, Đăng thuộc chòm sao Nhân Mã. Những chàng trai phóng khoáng và ưa thích sự tự do, tôi lại càng có nhiều lí lẽ đưa ra để giải thích cho thứ tình cảm mà tôi cho là "nhất thời."

Nhưng giờ, đã sắp 3 năm kể từ ngày tôi nhận được tin nhắn đầu tiên của Đăng. Tôi biết, mình đã sai.

Sau rất nhiều chuyện đã xảy ra, sự chân thành và trái tim ấm áp của Đăng đã giúp tôi hiểu rằng: "Thì ra, người ta hoàn toàn có thể yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên." Và thì ra, đó là nhân duyên.

Tôi vẫn luôn đeo một chiếc lắc tay hình chiếc chìa khóa. Nó hoàn toàn khớp với một ổ khóa hình trái tim mà Đăng luôn giữ. Đăng nói " Nếu tình cảm của chúng ta chân thành, dù khoảng cách có xa đến mấy, dù chúng ta có vô tình đi lạc, thì nhất định, chúng ta vẫn sẽ tìm thấy nhau."

Tôi tin một ngày không xa nào đó, Đăng sẽ về bên tôi. Và khi ấy, tôi sẽ nói cho Đăng biết, tôi nhớ cậu ấy nhiều đến thế nào.

- Hey, hey. Nếu được tặng một món quà. Cậu thích cái gì?

- Ju. Cậu thừa biết là sinh nhật năm nào tớ cũng thích kem rồi còn gì.

Ju giả tảng giận dỗi, thờ ơ hỏi lại tôi.

- Lại bị cậu phát hiện rồi. Nhưng mà, sinh nhật năm nay không khác chút nào à?

Tôi vẫn đắm chiêu với đồ án sắp tới, trả lời vu vơ.

- Sẽ khác.

- Khác thế nào? - Ju vẫn cố điều tra.

- Tớ sẽ đi nhà sách.

- Thực ra thì tớ không thích đi nhà sách lắm đâu. Mình đi chỗ khác nhé. - Ju ỉu xiu.

Tôi cười phá lên, lờ mắt nhìn Ju.

- Ai nói là tớ sẽ đi với cậu.

- Cái gì vậy trời - Ju la toáng lên - Không lẽ, còn nơi nào mà cậu đến mà tớ chưa đến ngoài căn nhà gỗ ở con đường hoa sữa sao?

- Ủ. Hôm đó tớ muốn đi lang thang. Một mình.

Ju nhìn thấy nét mặt có phần khá nghiêm túc của tôi, chỉ cười cười, sau không hỏi thêm điều gì nữa.

Cuối năm 3 Đại học, chúng tôi có rất ít thời gian rảnh. Đa phần thời gian dành hết cho đồ án, rảnh một chút thì tới tòa soạn học hỏi kinh nghiệm, khi cảm thấy ngột ngạt lại tới thư viện.

Chủ Nhật, và chỉ còn hai ngày nữa là tới sinh nhật của tôi. Tôi tự tách mình ra khỏi những thói quen hằng ngày, không tới tòa soạn, cũng chẳng vui đầu vào sách vở, lang thang một mình trong một hiệu sách khá lạ.

Thực lòng, một lí do nữa mà tôi tới hiệu sách này, bởi có lần, tôi thấy Trang cùng một chàng trai đã vào đây chọn sách và trông họ khá tình cảm. Điều khiến tôi buồn hơn, là chàng trai đó không phải Ju.

Đó có phải là lí do Ju trầm lặng hơn không?

Tôi bắt đầu đi loanh quanh vài giá sách gần đó. Chọn lựa vài quyển sách và cũng không quên để ý xem phía cửa ra vào kia, có khi nào lần nữa tôi lại gặp Trang và chàng trai đi cùng cô ấy.

Tôi ở hiệu sách cũng đã gần 2 tiếng. Chọn cho mình một cuốn sách " 12 Cung Hoàng đạo về Nhân Mã." Tham khảo mấy cuốn về vẻ đẹp nước Đức. Tặc lưỡi cho qua ngày hôm nay, nếu không gặp được Trang, tôi có thể quay lại vào ngày hôm sau.

Nhưng vừa đặt chân tới quầy thu ngân, tôi thấy Trang và một chàng trai lạ tươi cười bước vào hiệu sách. Bằng một cách nhanh nhất, tôi tiến lại phía Trang, mỉm cười chào cô ấy.

- Chào Trang. Lâu rồi không gặp.

Thấy tôi, Trang có phần ngỡ ngàng. Có lẽ, cô ấy không thể đoán rằng chúng tôi lại có thể gặp nhau ở đây. Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn nữa, là thậm chí cô ấy không còn nhớ tên của tôi. Cho đến khi tôi nói về Ju, cô ấy mới khẽ " À" lên một tiếng.

Tôi và Trang rời hiệu sách. Tới một quán Café gần đó.

Hồi nhỏ, tôi lúc nào cũng nói với Ju rằng: "Ju à, tớ hiểu cậu lắm đấy." Khi ấy, Ju thường cười to và hỏi lại tôi rằng: "Thật không?". Tôi vênh vao gật đầu.

Rồi khi Ju hỏi lí do, tôi dụi mũi đáp tỉnh queo. "Vì tớ chơi với cậu từ nhỏ xíu. Sau này và mãi mãi, tớ vẫn luôn là người hiểu cậu nhất."

Mỗi lần tôi nói với Ju câu ấy, Ju lúc nào cũng xoa đầu tôi, da dẻ bề trên, rồi nói:

"Chỉ có tớ hiểu cậu thôi."

Tôi không tin.

Những năm tháng sau đó, những mùa thu sau đó, tôi lúc nào cũng nói thích Ju. Lúc nào cũng muốn ở cạnh Ju, khi vui hay lúc buồn. Rồi lại giận dỗi khi Ju khi Ju nói với tôi rằng "Chúng ta sẽ vẫn mãi là người bạn."

Nhưng giờ, thì tôi biết. Tôi hoàn toàn không hiểu Ju. Thì ra tình cảm trước đây tôi dành cho Ju, chỉ là giấc mơ màu hồng lúc nhỏ xíu, và Ju biết điều ấy. Ju nói, chúng tôi vẫn sẽ mãi là những người bạn, bởi Ju hiểu

rằng; tình cảm tôi dành cho Ju, chỉ đơn thuần là thói quen từ lúc nhỏ. Tôi đi lạc và nhầm tưởng đó là tình yêu.

Và việc Ju dẫn tôi tới gặp Trang ngày hôm ấy, là muốn tôi dừng chân khỏi con đường đi lạc, để đi đúng hướng, về phía Đăng.

Ngay từ nhỏ, Ju đã luôn bảo vệ tôi. Và sau này, vẫn vậy. Còn tôi, chỉ vì chút lầm tưởng trẻ con, mà trót lỡ khiến Ju buồn.

Câu chuyện trong quán Café cùng Trang khiến bước chân tôi nặng trĩu. Con đường này, sẽ dẫn tôi tới gặp Ju nhưng tôi không đủ can đảm để gặp Ju vào lúc này, để nói với cậu ấy 3 từ "Cám ơn cậu".

Tôi trở về nhà.

Con đường mà tôi đang đi không phải con đường hoa sữa quen thuộc, cũng chẳng phải con đường tắt mà Ju vẫn chở tôi qua. Con đường này tôi chưa từng đi, nhưng tôi vẫn cứ đi trong vô thức. Và tôi bị lạc.

Bất giác cảm thấy hoang mang và sợ sệt.

- Cậu có cần giúp đỡ không?

Mọi tạp âm ồn ào giờ cao điểm trong giây lát im bật. Một giọng nói trầm ấm đầy thân thương trong khoảnh khắc khiến trái tim đập loạn nhịp. Dưới ánh đèn, nụ cười của Đăng lung linh và ấm áp đến lạ thường. Trước mắt tôi, có phải là Đăng không? Tôi không biết. Tôi không biết. Mọi thứ trước mắt tôi nhòe đi.

Tiếng bước chân rất gần. Rất gần. Một vòng tay thật rộng và vững chắc. Giọng Đăng run run.

- Đừng sợ. Tớ đã về rồi.

Tôi biết mà. Dù tôi có đi lạc hay đi xa thế nào, thì Đăng vẫn có thể tìm thấy tôi.

- Kio -

2 giờ 11 sáng 22/1/2014